SENTINELA

ANUL IV, Nr. 24
13 Iunie 1943

GAZETA OSTĂȘEASCĂ A NAȚIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 — București
TELEFON: 3.96.62

PIOASA ÎNCHINARE DE ZIUA EROILOR

De ziua Înălțării Domnului, Țara întreagă s'a închinat la mormintele vitejilor. În Capitală, însuși Mareșalul României și-a plecat genunchii în fața Mormântului Eroului Necunoscut, iar la cimitirul Ghencea a ținut pioasa cuvântare pe care am publicat-o în numărul trecut. De asemeni, Transnistria s'a închinat la mormintele celor jertfiți pentru desrobirea ei.

Vedem aici populația recunoscătoare, împreună cu ostașii Români și Germani, depunând flori pe Sfintele Morminte din cimitirele dela Dalnik-Vacarjani.

„SENTINELA"

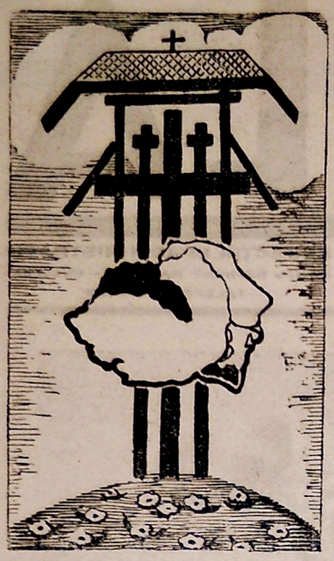

Crezul ostaşului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul ţării şi în veşnicia Neamului Românesc.

2. Port în suflet icoana Românieĭ adevărate şi jur să-mi jertfesc viaţa pentru hotarele ei.

3. Indeplinesc ordinele fără şovăire şi nu mă 'nfricoşează nici primejdia, nici trufia duşmanului.

4. Urăsc de moarte: minciuna, hoţia, trădarea, fiindcă ele înjosesc şi necinstesc pe ostaşi.

5. Iubesc camarazii; ei sunt ca şi mine chezăşia libertăţii ţării, ostaşi bravi în războiu şi lucrători harnici în uzine şi ogoare, în timp de pace.

Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

INĂLŢAREA

Din leagănul scump al ţărânii
strămbunilor mei se înalţă un fum
de jertfă peste liniştea şi biruinţele sângelui.

Sub glia adormită se aud
curgând apele străvezii ale Somnului—Somnul de totdeauna...

Cu altă primăvară au pornit
peste ogoarele negre pasările mari ale unui nou răsărit. Au pornit plugurile să întoarcă în pliscurile de oţel cenuşa oseminţelor noastre.

Cuţitele lor au scăpărat ca o înfiorare şi au luminat peste adâncuri cântecul soarelui.

O, cenuşa! In urnele ei va dospi
verdele sumbru şi cumpătul păinii. Din ea vor creşte lăstarii altui cântec, din ea vor da lăstarii altui veac.

Peste şesurile inimii se vor clătina lanurile de aur ale holdelor şi prin ele se vor ridica aburii calzi ai pământului. Slavă ţie omule, slavă ţie!

Numai pe morminte va mai
rămâne iarba — păr revărsat pe nevăzute frunţi — ca s'o sărute vântul cu buze reci de taină.

Prin alte vechi amurguri,
stinşi voevozi, copacii, cu umbrele 'nserării vor trece în odăjdii.. Doar sufletele albe — ca porumbeii 'n jocuri — îşi vor vesti 'nălţarea azurului din sânge.

ION SOFIA MANOLESCU

PIOASA INCHINARE

dela cimitirele eroilor Dalnic-Vacarjani

Transnistria desrobită a strâns de Sfânta zi a Inălţării Domnului pe camarazii eroilor înmormântaţi în pământul ei, care, împreună cu autorităţile şi populaţia, au îngenunchiat înaintea mormintelor de viteji români ce s'au jertfit pentru Patrie şi Cruce.

La Tiraspol, la Balta, la Dalnik şi la Tatarca, mii de suflete s'au plecat pioase, recunoscătoare, spre ţărâna în care zac osemintele mucenicilor.

Ţara şi Transnistria, prin reprezentanţi lor, au pornit către cimitirele din Dalnik-Vacarjani, localitatea unde au avut loc cele mai crâncene lupte pentru cucerirea Odesei şi unde odihnesc eroii diviziilor române căzuţi.

S'au alăturat acestui pios pelerinaj familiile eroilor venite din toate colţurile Ţării, să înalţe, alături de Biserică şi armată, rugăciuni pentru odihnă veşnică a sufletelor eroilor.

Cele trei cimitire de eroi dela Dalnik-Vacarjani, în care odihnesc trupurile vitejilor noştri, păreau grădini ale păcii. Cruci noi de stejar străjuesc căpătâiul fiecărui erou, iar mormintele proaspăt împodobite de mâini de camarazi arată grija pe care o poartă cei rămaşi în viaţă pentru camarazii dispăruţi.

Detaşamente din unităţile aflate în Odesa aşteptau să dea onorul camarazilor lor eroi.

Pe crucile cele mari din mijlocul cimitirelor se pot citi expresiunile de recunoştinţă ale celor ce s'au îngrijit de mormintele lor: „Voi v'aţi jertfit pentru neam, patrie şi cruce".

In faţa tribunei cu altarul, sunt orânduite coroanele, care vor fi depuse pe mormintele eroilor: două coroane ale M. S. Regelui, două coroane ale d-lui Mareşal Antonescu, Conducătorul Statului, două coroane ale d-lui prof. Mihai Antonescu, coroana d-lui general Pantazi, ministrul apărării naţionale, 7 coroane ale Armatei Germane, ale d-lui Consul general al Germaniei la Odesa, a Crucii Roşii germane şi o coroană a Armatei Italiene.

I. P. S. S. Visarion al Transnistriei a oficiat serviciul divin de pomenire a eroilor căzuţi pe câmpul de onoare, răspunsurile fiind date de către corul armatei. La urmă, se face apelul eroilor înmormântaţi la Dalnik. Fiecărui nume de erou îi urmează pătrunzătorul răspuns: „Mort pentru Patrie".

In timpul oficierei Serviciului Divin trece o escadrilă din flotila Bugului, care aruncă flori peste morminte.

Muzica militară intonează „Pentru Rugăciune", iar corul Armatei cântă „Gloria Patriei".

La terminarea serviciului divin I. P. S. S. Visarion rosteşte o cuvântre, spunând:

„Orice omagiu, în oricât de măestrit grai l-am alcătui, nu este deajuns a preţui deplin jertfa şi meritele voastre, ele depăşind toată puterea noastră de a vă arăta admiraţia şi recunoşinţa ce vi se cuvine.

Spre voi şi spre mormintele voastre se îndreaptă zilnic gândurile unui popor întreg, dar cu înaltă admiraţie şi cu veşnică preţuire pentru eroismul ce aţi desfăşurat.

Iar astăzi, toţi cei ce suntem de faţă, nu am venit să plângem, ci am venit ca în numele Regelui şi al Conducătorului nostru de căpetenie şi în numele tuturor celor dragi ai voştri de acasă să rugăm Cerul să vă dea odihnă şi răsplată sufletelor voastre.

Odihniţi în pace dragi eroi!...

Pomenirea voastră va fi veşnică. Amin"!

•

D-l general Schwab, reprezentantul d-lui ministru al apărării naţionale, a vorbit despre luptele crâncene date în regiunea Odesei, subliniind eroismul ostaşilor căzuţi. Apoi a continuat astfel:

„Toţi românii, în frunte cu Majestatea Sa Regele şi d-l Mareşal Antonescu, Conducătorul Statului Român, îşi îndreaptă, astăzi toate gândurile către toţi Eroii Neamului, deci şi către voi şi împodobesc mormintele cu frunze de stejar, flori şi lauri, ca un omagiu suprem şi recunoştinţă veşnică pentru vitejia şi jertfa voastră adusă pe altarul Patriei pentru gloria şi fericirea Ţării, pe care aţi iubit-o şi pentru mărirea căreia aţi luptat până la ultima suflare.

Nu vă vom uita niciodată".

„Ne plecăm frunţile noastre cu smerenie în faţa mormintelor acestor eroi şi le făgăduim că frăţia de arme germano-română, încununată cu cele mai frumoase victorii pe câmpul de bătălie, va uni şi mai strâns pe ostaşii germani şi români, aşa cum prietenia între cele două popoare va rămâne nepieritoare şi neclintită pentru toate timpurile".

Apoi, adresându-se camarazilor de arme germani, d-l general Schwab a spus:

„Niciodată poporul român nu va uita eroii germani şi jurăm, în mod solemn, că vom continua cot la cot, până la victoria finală, cu bravii şi neînfrecuţii camarazi de arme, lupta uriaşe pentru libertate, onoare, fericire şi pentru glorioasul viitor al celor două popoare.

Tuturor eroilor germani şi români, căzuţi pe câmpul de onoare, închinăm azi gândurile noastre pline de recunoştinţă şi pietate".

După cuvântarea d-lui general Schwab, d-l lt. colonel Mensing, şeful delegaţiei germane, subliniază în câteva cuvinte frăţia de arme dintre ostaşii germani şi români.

Reprezentanţii autorităţilor militare şi civile se îndreptă apoi spre cimitir, unde depun coroanele.

Apoi armata defilează, dând onorul eroilor.

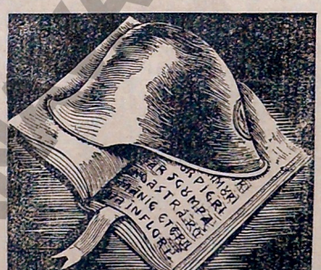

Inchinare eroilor

Avem atâţia morţi în glie,
Că nu-i mai ştim pe unde sunt,
Dar viaţa când ni-i vijelie
Şi fulgeră durerea 'n vânt,
Suntem cu dânşii deopotrivă
Şi ca şi ei murim luptând,
Pe aceeaşi brazdă milostivă
In care ne-am născut cântând.

Nu-i suflet să nu li se 'nchine,
Nu-i floare să nu preamărească,
Nu-s inimi să nu fie pline
De jertfa lor dumnezeiască:
Nu-i gând să nu se roage 'n taină
In cinstea lor o clipă, două,
Când Ţara îşi îmbracă haină
Din biruinţa lor cea nouă

Avem atâţia morţi în Ţară
Că vii, parcă îs prea puţini,
De aveam în suflet primăvară
Şi ochii dacă ni-s senini,

Să ridicăm spre cer privirea
Din soare să culegem flori,
In slava şi în amintirea,
Eroilor Biruitori.

Serg. ROŞU H. IOAN

Ţară de eroi şi de mucenici

Toate ţările îşi au eroii lor, dar România are eroi care sunt în acelaşi timp şi mucenici. De zeci de veacuri, adică tocmai de atunci de când a luat naştere poporul nostru, Românii n'au avut alt mijloc de a-şi păstra drepturile, decât eroismul. Chiar în vremuri de pace, noi am fost luptători, pentrucă mereu au pornit spre inima ţării noastre poftele de pradă şi de cucerire ale tuturor popoarelor care au năvălit în Europa. Cu toţi ne-am luptat şi pe toţi i-am biruit! Cugetul Românului pătruns de ideea dreptăţii şi a libertăţii, nu s'a înfricoşat de nicio primejdie şi nu s'a dat înapoi din faţa niciunui vrăjmaş. Cu o mână pe coarnele plugului şi cu alta pe săneaţă, pe flintă şi pe ghioagă, noi ne-am luptat într'una, stropind cu sânge brazda din care ne-am sorbit fiinţa. Nu ştiu dacă mai vieţuieşte vreun neam pe acest pământ care să se poată mândri cu atâta eroism. Nu ştiu dacă în afară de soldatul român mai sunt şi alţii care să fi câştigat atâtea biruinţe şi să fi răbdat atâtea încălcări. S'au luptat Românii în lungul veacurilor şi din toate încăierările au ieşit cu mai sporită dragoste de ţară.

La fiecare răspântie, lângă orice fântână sau pe orice creştet de munte, sufletul neamului nostru eroic îşi cântă suferinţele, îşi povesteşte isprăvile, sorbindu-şi vlaga din propria lui amărăciune. Ideea de credinţă şi de luptă ne-au stăpânit totdeauna şi de aceea niciodată nu vom şovăi când datoria ne va porunci să ne apărăm drepturile. Românii nu ştiu să dea din ce-i al lor; în schimb, ca adevăraţi eroi ce sunt, se pricep ca nimeni altul să taie pofta oricui ar năzui spre ce-i al lor.

Gândindu-ne fără încetare la sutele de mii de morţi, la zecile de mii de mucenici care şi-au apărat dreptul şi cu unghiile şi cu dinţii, să aducem slavă Celui de Sus şi închinare celor care ne-au dăruit o ţară aşa de frumoasă, cinstindu-le amintirea. Eroismul românesc, despre care s'a dus pomina, ne va feri şi de aici încolo de orice încălcare şi de orice sălnicie.

O, nu sunt morţi aceia
Ce'n tainiţi de mormânt
Cu moartea lor păcatul şi moartea au înfrânt.

Când soarele se lasă'n val de Mare-albastră,
El nu s'a stins, veghează peste odihna voastră.

Nu lacrime aducem eroilor prinos,
Ci binecuvântare din suflet credincios.

I. U. Soricu

Fapte din Bătălia Cubanului

Pe frontul Cubanului se dau lupte grele. Un escadron dintr'un divizion de roşiori, comandat de maiorul I., se afla ceva mai la stânga satului A, în sectorul de luptă al unui batalion de infanterişti, care a înfruntat cu bărbăţie numeroase atacuri inamice cu care de luptă şi valuri nesfârşite de cavalerie şi infanterie.

Escadronul de roşiori, comandat de sublocotenentul Fulea Ilie, ocupă o poziţie anevoioasă, peste care de câteva zile tăvălugul bolşevic se trudeşte zadarnic să treacă.

Începutul acestei dimineţi de primăvară, cu cer aproape limpede, cu soare palid bolnăvicios, care încearcă să însufleţească firea, abia reuşeşte să sbicească puţin umezeala, care acopere pământul, din cauza burniţei mărunte din timpul nopţii.

Bolşevicii atacă mereu. Dela orele cinci dimineaţa, artileria vrăjmaşe scurmă necontenit pământul cu obuze grele şi cu fel de fel de proiectile de brandt, iar în văzduh se vânjolesc, neîncetat, avioane, care scuipă mereu gloanţe de mitralieră şi bombe de toate mărimele.

Sovieticii se pregătesc pe o bază de plecare la atac. Infrânţi în ajun, ei şi-au adunat acum din nou forţele şi caută cu disperare să facă o spărtură, aruncând în foc forţe după forţe.

Dar ostaşii noştri aşteaptă. îi aşteaptă dârzi şi hotăriţi cu mâinele pe arme, în gropile lor mici şi umede. Şi cu cât înaintează ora, cu atât haosul se face şi mai mare. Băieţii nici nu mai pot vedea dela o groapă la alta. Neîncetat plouă peste ei schije şi pământ scormonit de obuze.

Apoi, deodată, totul se linişteşte.

E o tăcere înfiorătoare, ca o cămaşă uriaşă de ghiaţă, care te strânge din toate părţile. Căştile au răsărit la marginea gropilor şi ochii ţintesc depărtările. Un prim val a apărut la orizont, apoi altul, altul...

Artileria noastră trage, trage... Brandturile răbufnesc. Au început să turuie şi mitralierele... Tăvălugul inamic îşi reface neîncetat rândurile şi înaintează mereu.

Necliriţi în gropi flăcăii şi-au încleştat şi mai tare mâinile pe armă.

O aripă a tăvălugului uriaş de maşini s'a abătut viforoasă asupra plotonului sublt. Fulea Ilie. Văzduhul se sparge de plumbii înroşiţi. Ostaşilor au început să le usture mâinile pe ţevile înroşite ale puştilor. Nu se mai vede nici în cer nici pe pământ.

Baionetele sclipesc în lumina leşiatică a soarelui de primăvară timpurie şi primul val duşman se fărâmiţează. Dar, alt val se apropie. Mitraliera dela grupa comandată de serg. Popa se roteşte neîncetat pe afet, secerând rândurile vrăjmaşe.

Este o întrecere generală de a împărţi cât mai viforos moartea. Deodată, inimile mitralieriştilor s'au strâns tare şi câteva din ele au încetat apoi să şi mai bată. Un proiectil a căzut lângă mitralieră şi arma s'a prăbuşit în ţărână. Afetul a fost distrus.

Dela postul de comandă, sublt. Fulea Ilie a observat incidentul şi ca o panteră se repede spre mitralieră. Câteva braţe vânjoase de flăcăi se întind imediat să toare şi cu ajutorul lopeţilor construesc un afet din brazde de pământ, pe care este aşezată în pripă arma. Şi mitraliera începe din nouă să toace, să turue...

O rafală de gloanţe a atins primul servant, apoi alta şi alte ropote i-au încremenit pe toţi în ţărână.

Sublocotenentul Fulea se prăbuşeşte rănit, strângând la piept ţeava mitralieri. S'a format un adevărat ciorchine de oameni agăţaţi de mitralieră. Inspăimântaţi de dârzenia noastră valurile inamice încep să dea înapoi.

O companie vecină de infanterişti, comandată de sublt. Onea, a răsărit pe neaşteptate în sectorul cavaleriştilor şi cu baionetele la armă ostaşii se reped viforoşi spre rândurile buimăcite ale bolşevicilor. Primul val se clatină, apoi al doilea, şi în câteva minute întregul atac rusesc se transformă într'o fugă besmetică. Cavaleriştii ajutaţi de infanteriştii au câştigat încă o victorie.

S.

Inchinare Eroilor

O clipă de tăcere; aducere aminte,
Prinos de mulţumire pe sfintele morminte.
Să presărăm petale pe jertfa lor supremă
Curată cum e toamna întâia crisantemă.
Ei n'au murit; eroii nu pot muri nici când,
Ne retrăesc, prin fapte, în inimi şi în gând.
Sclipi-va scris în aur, pe frontispiciu sus,
Jertfirea pentru ţară şi Legea lui Isus.
Pentru cămin, dreptate, pentru acest pământ,
Pe care se înşiră mormânt lângă mormânt.
In ele dorm strămoşii, înaltă mărturie
A permanenţei noastre alăturea de glie.
Prin ei trăim şi ţara răsuflă uşurată,
Moşia basarabă, de ei e liberată,
Prin ei dau mâna fraţii şi lacrămi de robie
S'au prefăcut în lacrămi fierbinţi de bucurie.
Câte furtuni trecut-au venind din Răsărit,
S'au spart de sentinela română de granit.
Cu cât au fost mai multe, mai grele, mai barbare
Noi ne-am înfipt mai trainic în vechile hotare.
Slăvită fie'n veacuri a voastră pomenire,
Imbold de ne'nfricare spre marea împlinire.
Priviţi-ne din ceruri şi daţi-ne avântul,
Să facem bolşevismul, tot una cu pământul.
O Românie mare, întocmai cum a fost,
Altfel traiul nostru nu-şi mai află rost.

AL. D. TEODORESCU

Generalul Dumitrache defilează în fruntea vitejilor vânători de munte de sub comanda sa

Cai unei baterii de artilerie de pe frontul Anapa. Starea lor, datorită îngrijirii ce li se acordă este excepţional de bună

Minunata tălmăcire a poziţiei de „drepţi“

Undeva în creasta Seminicului am stat adesea de vorbă cu „Puiul de Stejar“, care torcea în frunze azurul vălurit.

Mie îmi plăcea „Puiul de Stejar“ înfipt în creastă, cu aspră dârzenie, — piezis, sfidător şi mândru.

Şi icoana prietenului meu, stejarul, a crescut, tot mai vie în sufletul meu şi a rămas curată, cum rămâne chipul lui Hristos în icoana de argint, pe care o şterge mâna suavă a fecioarei fugită din lume...

Cine mi-a fugărit gândul până în creasta muntelui meu? Cine spre apele lui? Cine spre stâlpii de stelărie ai bolţii lui?

E poate simpla imagine, care mi-a ţâşnit în minte, când s'a spus „poziţia de drepţi“.

— Piciorul, sigur înfipt în pământ, semnifică dârzenie, legătură trainică şi cu lutul şi cu zeaua străbună a oaselor morţilor, după cumu-i „Puiul de Stejar“, în coasta îmbătrânită a bunicilor lui din care purcede.

— Trunchiul oblic din glesne, cu pieptul umflat, bărbăţie gata să se prăvălească în iureş; sfidare mândră, sănătate, vigoare.

— Fruntea dreaptă, cu faţa plină în soare, cu ochii săgeată'n azur: curăţenie sufletească, voinţă ca muchea de secure înfiptă adânc în stejar.

— Braţele, cu palma strâns lipită, coatele umflate: încordarea voinţei, semnul disciplinei interioare.

— Umerii, traşi înapoi, aduc a aripi de Arhanghel.

Aceasta e poziţia.

Aceasta vădeşte: siguranţă, statornicie, vigoare, gând fără ocolişuri, cu hotărîrea pământeană în palma care, dacă s'ar strânge din încordare, ar trebui să spargă plăselele unui cuţit.

Bărbia şi fruntea, oblic în azur, au ceva dincolo de pământean. Par'că legătura cu cerul, chemarea mioritică a morţii.

Poziţia de „drepţi“ este poziţia fundamentală. E cheia formării noastre ostăşeşti; e singurul colţ din mărgăritarul sufletului care răsare din tina de toate zilele. Restul, dacă există, este acoperit. Din lutul preocupărilor de tot ziua, numai mugurele a cesta răsare grăitor.

Un ostaş poate face totul, sau aproape totul, din obişnuinţă; să lipească însă palma numai din dragoste, din convingere. In momentul în care nu a lipit palma, înseamnă că nu e încordat sufleteşte, e obosit, îi lipseşte ceva.

O singură privire, — şi ai cântărit omul: poziţia de „drepţi“ şi, din poziţia de „drepţi“, printre altele, palma.

Copacul care are sevă, stă drept, cu fruntea sus, hotărît, deschis. Sunt strâmbi şi cocosaţi copacii fără vigoare, ori vâscul care se răsuceşte înşelător ca hoţii.

Câtă vreme frunza din noi e încă plină de sănătate, câtă vreme durerile nu ne-au sfârtecat, ci doar ne-au muşcat, în aţâţare, se cuvine să spulberăm oboseala care ni s'a strecurat în oase şi, fraţi cu pădurea, să pornim ca pădurea din poveste.

Am întrece codrii de stejar, iar fratele meu, „puiul“, ar merge şi el cu mine.

Tot spre Crişuri, dincolo de ele...

Şi nu ştiu ce ar face, cum ar drege, dar s'ar preschimba în pat de armă.

Căci el e cu mine pretutindeni unde sunt eu. Frăţia noastră e logodită sub zodie de biruinţă veşnică pentru Patrie.

B. P.

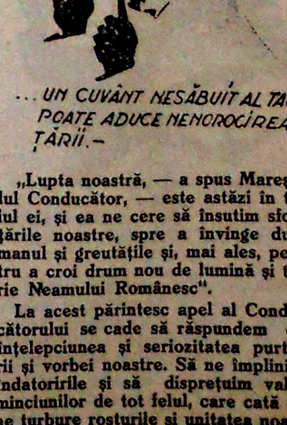

„Lupta noastră, — a spus Mareşalul Conducător, — este astăzi în toiul ei, şi ea ne cere să însutim sforţările noastre, spre a învinge duşmanul şi greutăţile şi, mai ales, pentru a croi drum nou de lumină şi tărie Neamului Românesc“.

La acest părintesc apel al Conducătorului se cade să răspundem cu înţelepciunea şi seriozitatea purtării şi vorbei noastre. Să ne împlinim îndatoririle şi să dispreţuim valul minciunilor de tot felul, care caută să ne turbure rosturile şi unitatea noastră sufletească.

Uu grup de sburători români şi germani pe front

O faptă românească

Suntem un popor cu conştiinţă trează. Un popor pe care nicio furtună nu l-a putut încă îngenunchia. Căci peste toate frământările pământeşti, dragostea de neam şi de glie a fost pururi steaua călăuzitoare către zorii viitorului.

Dăruirea neamului românesc pentru izbânda din răsărit şi pentru liniştea şi fericirea urmaşilor noştri, este fapta cea mai grăitoare. Temeliile noui ale Ţării se ridică pe jertfele tuturor celor căzuţi pe câmpurile de luptă. Patria cinsteşte memoria lor şi răsplăteşte vitejia celor care au sângerat pentru ea, cum cinsteşte fiii şi urmaşii lor. Căci alături de părinţii lor, ei sunt stâlpii viitorului.

Dragostea şi grija părintească a Conducătorului, pentru orfanii de războiu şi pentru familiile eroilor, este dragostea întregului popor. Lângă opera Mareşalului, se adună zi de zi prinosul conştiinţelor româneşti. Din toate părţile sosesc cereri în care se oferă ajutoare pentru orfani, văduve şi invalizi.

Cât de pilduitor grăieşte, de exemplu, ultima scrisoare trimisă de d-l Victor Dumitriu din Galaţi, strada Chihan Vodă Nr. 22, prin care cere să i se recomande familia unui ostaş din Div. 20-a, căzut eroic în luptele dela Stalingrad, pentru a o ajuta cu câte 1.000 lei lunar

Domnule prim-ministru,

Subsemnatul Victor Dumitriu din Galaţi, strada Chihan Vodă Nr. 22, respectuos vă rog, cele de mai jos:

Rog să-mi fie desemnată o familie a unui camarad căzut eroic la Stalingrad, căreia să-i trimit lunar suma de 1.000 lei.

Totodată, vă comunic, că subsemnatul dau câte 2.000 lei lunar fetiţei camaradului cap. t. r. Ochiană Ion, învăţător în comuna Dumeşti Vechi, jud Vaslui, căzut eroic lângă mine, pe frontul Odesei.

Acesta a făcut parte din Reg. 25 Inf. şi a căzut în ziua de 27 Septemvrie, sărind în ajutorul echipei de şoc din care făceam parte şi eu, din proprie iniţiativă. Datorită jertfirii lui, am scăpat eu cu viaţă şi azi îmi fac datoria faţă de cei lăsaţi de el.

Rog ca familia ce mi-o veţi numi să fie dintr'un regiment din eroica Divizie a 20-a Infanterie.

Să trăiţi şi dee bunul Dumnezeu, ca jertfele camarazilor noştri, să ne aducă mai curând Victoria!

Victor Dumitriu,
Maşini de scris, Galaţi.

In urma intervenţiilor făcute, Reg. 82 Infanterie a propus pentru acest ajutor, familia Serg. Roman Gh., căzut în luptele dela Stalingrad, familie compusă din soţie şi un copil, domiciliată în com. Dârmăneşti, jud. Bacău.

Conştiinţa Românului Victor Dumitriu îl îndeamnă la recunoştinţă, căci datorită jertfirii tuturor celor căzuţi în răsărit, ne-am salvat Patria şi viaţa, fiecare dintre noi. Pentru libertatea şi pentru fericirea noastră au murit toţi eroii acestui neam

Cuvine-se să ne facem şi noi datoria faţă de urmaşii lor.

LEONTIN BRUDAŞCU

ODĂ OSTAŞULUI ROMÂN

Eşti Făt-Frumos şi mândru ca'n poveste,
Flăcău spătos, cu fruntea sus şi drept.
Făcut la trup cum altul nu mai este,
Fecior voinic cu şapte vieţi în piept.

In graiul tău e cântec de famfară,
Pe chipu-ţi blând, viteaz ostaş român,
Se oglindeşte dragostea de ţară
Şi dorul ca să fii — nu rob — stăpân.

Ai suflet bun şi ieşti supus cuminte,
Porţi cugetu-ţi legat de Dumnezeu,
In ochi tu ai luciri de raze sfinte,
Ostaş al Crucii ieşti şi ai fost mereu.

Cu glorii mari ţi-ai făurit renume,
Zdrobind vrăjmaşul sfântului altar,
Duci faima Românie peste lume
Şi-i stăvileşti tot răul la hotar.

Şi-ţi aperi brav, luptând cu oţelire,
Credinţa, Tronul, datini şi ogor,
Aduci prin jertfă ţării fericire
Şi'nalţi în slăvi stindardul tricolor.

Plot. adm. THEODOR D. CARAMAN

Fiecare suflet românesc trebue să fie o cetate de încredere şi voinţă. Să fie o cetate asupra căreia zadarnic să se năpustească asaltul inamicului şi al născocirilor mincinoase.

Respingeţi cu voinicie şi seriozitate din jurul cetăţii conştiinţei voastre pe duşmanul furişat în şoaptă neliniştitoare şi în momeală vicleană.

Pătania soldatului Târnoveanu Marin

Era în ziua de 22 Iunie 1942. O zi frumoasă de vară cu soare mult şi raze puternice care sărutau scoarţa pământului înroşită de focul ucigător al armelor Ici, colo, din când în când, câte o adiere de vânt mai svânta broboanele de nădUşală de pe feţele ostaşilor. A doau zi, după noaptea în care dorobanţii vlăşceni în iureş de legendă au forţat trecerea Doneţului şi-au sfărâmat drăceştile rezistenţe ale inamicului, în zorii zilei, când întunericul se îngâna cu lumina, se mai auzea după noaptea de pomină pentru ruşi, prin pădurea deasă a Doneţului, câte un foc de brandt sau câte o răpăială de mitralieră. Erau ultimele lupte duse împotriva cuiburilor de rezistenţă inamică, mai ales în sectorul Schervono-Sachter, unde pădurea e mai deasă şi inamicul a putut nu numai să se organizeze, dar să se şi camufleze.

Din mijlocul dorobanţilor, mulţi la număr ca şi gloanţele pe care le trimit compania III prin curaj şi mai ales prin repeziciunea cu care a executat atacul de trecere a Doneţului în noaptea de 21, 22 Iunie 1942, a reuşit să captureze pe lângă arme şi 32 prizonieri. Şi de acolo, din mijlocul pădurii, în stânga Doneţului unde-şi instalase acum noul post de comandat cpt. Popescu V. Gh. dă ordin soldatului Târnoveanu Marin, ca împreună cu încă doi camarazi ai lui să ducă prizonierii la Brigadă.

— „Târnovene" îi zise căpitanul. „In tine am eu toată încrederea. Să-mi duci la Brigadă pe toţi ăşti cioloveci"!

Şi Târnoveanu, cu toate că era unul din cei mai curajoşi soldaţi ai Comp. III primi această misiune şi gândind la drumul lung ce trebuia să-l facă prin pădure cu ei, se uita agale când la cei 32 de cioloveci, că-s tot unul şi unul de înalţi şi el un pui de... românaş, când la căpitanul lui cu care ştia mai ales că nu se poate glumi.

— „Fie ce-o fi! Tot îi duc eu la Brigadă", îşi zise încet, într'un târziu, ca pentru sine. Apoi, impunător, odată cu primirea plicului, comandă ciolovecilor:

— „Ruski, idi suda"!

Şi strângându-şi arma în mâini mai puternic ca niciodată o luă agale în fruntea convoiului înapoi prin pădure spre apa Doneţului, tot acolo pe unde luptase cu câteva ore înainte cu camarazii lui. El în capul convoiului, apoi un soldat român, după care veneau prin flanc unul câte unul prizonierii şi la sfârşit încă un soldat român. Şi cum mergeau aşa cu toţi prin potecile pădurii, după două sau trei ore, nici el nu ştie cum, Târnoveanu se trezeşte doinind din frunză un cântec de dor şi jale, în care dorul de casă se amestecă cu nostalgia câmpurilor vlăşcene.

Străbătuse aşa dus pe gânduri şi doinind o bună bucată de pădure şi în zarea luminişului începea să se ivească printre pomi şi tufe apa leneşă a Doneţului Deodată cântecul îi îngheţă pe buze In spatele lui şi numai la câţiva paşi, la o cotitură a potecii, ieşiră ca din pământ un maior rus cu încă patru ofiţeri cu toţi înarmaţi. Rămăseseră printre tufişurile pădurii în timpul luptelor grele ce s'au dat, iar acum erau în drum spre noile poziţii. Maiorul care încă nu observase pe ostaşii români, pe un ton poruncitor întreabă pe prizonieri de ce sunt descinşi şi unde se duc. Răspund cu toţi că sunt prizonieri, căzuţi la români, arătând pe soldatul Târnoveanu. Când maiorul s'a întors şi a dat ochii cu vlăşceanul nostru, a dus mâna să scoată pistolul şi să tragă. In aceeaşi clipă însă Târnoveanu l-a şi „miruit" drept în frunte cu un foc de armă Nu este el oare cel mai bun ochitor al companiei lui? Târnoveanu s'a repezit la el şi i-a luat pistolul. Un oftat prelung, urmat de un strigăt din adâncuri „boje, boje", şi s'a rostogolit în iarbă. Par'că mânat de o putere nevăzută în aceeaşi clipă, Târnoveanu cu acelaşi pistol şi numai dintr'o singură rafală trimite pe lumea cealaltă şi pe ceilalţi patru ofiţeri ruşi care rămăseseră uluiţi şi pironiţi locului ca nişte stane de piatră... Şi totul s'a petrecut doar într'o clipă.

Revenindu-şi, îşi aduse aminte şi de prizonierii lui. Priveşte în jur.. niciunul! Numai cei 5 ofiţeri ruşi morţi Simţea cum se învârte pământul cu el, simţea dureri în tâmple de-i crăpa capul. In preajma lui un copac trântit la pământ. Cade aproape pe el. Se pipăe. E lac de apă şi tot părul parcă i se ridică măciucă în cap. In minte nu-i răsuna decât ordinul căpitanului

— „Târnovene, în tine am toată încrederea. Să mi-i duci pe toţi la Brigadă"

Cât va fi stat în această stare nu ştie. Îşi reaminteşte doar că nu vedea nimic în jur afară de figura căpitanului, a prizonierilor dispăruţi şi a celor cinci morţi ce stăteau culcaţi pe iarbă.

Şi deodată se trezeşte, strigând de răsunau văile pădurii şi apa Doneţului.

— „Ruski idi suda"!

Dar la chemarea lui nu răspunse decât ecoul pădurii.

— „Idi suda ruski. Rumanschi ne strileai"!

Îşi auzea strigătul repetat de ecoul pădurii şi nimeni nu apărea. Simţea cum se pierde şi el odată cu glasul în desişurile pădurii. Dar nu se dete învins! Strigă din ce în ce mai tare şi cu furie:

— „Ruschi! Scoro, scoro"!

Cât va fi strigat de des şi mai ales de puternic cuvântul „scoro", el nu-şi mai poate da seama; crede însă că niciodată în viaţa lui n'a strigat aşa de puternic Şi... deodată, pe neaşteptate, de prin tufişuri şi chiar din imediata apropiere, din stânga şi din dreapta, încep să apară, de par'că i-ar fi adunat cu bastonul din poveşti, câte unul, câte doi, tremurând de frică, prizonierii lui. Văzându-i cum vin şi prinzând curaj, a mai strigat de câteva ori „scoro" şi în jurul lui se adunară iar prizonierii. Când i-a numărat, erau în total 28! Lipseau doar patru prizonieri! Dar împuşcase alţi cinci şi tot avea unul în plus!

Preot căpitan D. M. AXINTE

O companie de Vânători de Munte din grupul General Dumitrache, care a cucerit Nalcicul. După doi ani de lupte necontenite se poate vedea ţinuta perfectă a trupelor

Troița dela Severin

In centrul frumosului oraș T. Severin, câțiva oameni, purtând în suflet floarea rară a recunoștinței au ridicat acum vreo câteva luni o minunată troiță în amintirea a doi sburători căzuți la datorie: căpitan aviator Lăzărescu Florea și maistrul Sasu Traian.

Doi ostași tineri ce pentru caracterul lor ales se bucurau de multă cinstire printre oameni; doi cutezători ai văzduhului, uniți în veșnicie prin clipa aspră a aceluiași destin, au căzut jertfă datoriei împlinite, adăugând încă o faptă pilduitoare la multele fapte de arme și jertfe luminoase pe altarul Patriei.

Era în ziua Inălțării Domnului, acum un an.

Bisericile trimiteau pe cuprinsurile românești chemările de bronz; norodul satelor și orașelor, cu mic cu mare, îngenunchia pe mormintele eroilor în mireasmă de tămâe și flori, aducând pioasă închinare celor care prin moartea vitejească au dat viață Neamului.

In văzduhul Țării sgomotul de motoare se înfrățea cu svonul clopotelor în același imn de slavă pentru eroi. Mereu în luptă cu forțe potrivnice, aviatorii aduceau din înălțimea cerului prinosul florilor de primăvară peste crucile ce înfățișează evanghelia eroismului nostru.

Și deodată, în soarele de sărbătoare, o pasăre de oțel și-a frânt avântul, inimile și-au contenit bătaia, iar cei doi sburători au intrat pe calea umbrelor, aducând drept ghirlande înflorite pe sfintele morminte, ofranda propriilor ființe.

Astăzi, după trecerea unui an ne amintim cu duioșie și recunoștință despre făpturile celor doi buni camarazi porniți să se alinieze în rândul sburătorilor jertfiți pentru faima aripilor românești.

Este oare vreun tânăr ofițer din aviație care să nu fi cunoscut pe căpitanul Lăzărescu Florea, care să nu se fi împărtășit dela sufletul lui de bun român și neprețuit camarad?

Ca profesor de sbor și comandant de școală multe serii de elevi au avut prilejul să treacă pe sub mâna lui, să se adape la cunoștințele temeinice ale acestui valoros ofițer. Incredințat că numai exemplul personal ajută la formarea noilor piloți, căpitanul Lăzărescu Florea era cel dintâi la muncă, cel din urmă la odihnă, insuflând în carlingă încrederea de care avea nevoie discipolii săi.

Pentru răbdarea ce arăta noilor veniți, pentru dragostea neprefăcută ce o purta celor mici, toți elevii l-au iubit ca pe un frate mai mare, pe „nenea Florin", — iar șefii — îi prețuiau în mod deosebit calitățile sale ostășești, atitudinea lui cinstită și nesovăelnică, râvna neobosită ce o depunea pentru progresul aviației.

Fecior pornit dela brazdă, pătruns de adânci simțăminte românești, avea o nespusă bucurie când din înaltul cerului putea să admire glia strămună, când putea să zărească plaiurile dragi din preajma satului Băleni din ținutul Dâmboviței. Acolo, jos, pe ogor știa că lucrează cu brațe vânjoase, sub dogoarea soarelui foștii tovarăși din copilărie, în mijlocul cărora venea adeseori, ajutându-i cu vorba și cu fapta.

Viața lui parcursă pe drumul drept al datoriei a fost o continuă dăruire pentru aviația lui dragă; o înțelegere plină de afecțiune pentru toți cei apropiați, de aceea persoana sa a lăsat amintiri nesterse ori pe unde a trecut.

Severinenii prin ridicarea troiței în pitorescul port dunărean au dat dovadă de frumoase sentimente românești, înscriind în mijlocul orașului numele celor doi sburători ce au trăit un răstimp lângă ei.

Din cerul eroilor, astăzi când le aducem pioasă închinare, ei pot privi cu mândrie la isprăvile minunate ale camarazilor aviatori ce stârnesc admirația tuturor pe frontul din Răsărit.

Căpitanul aviator Lăzărescu Florea și maistrul Sasu Traian, așa cum glăsuesc slovele de pe cruce, au căzut la datorie pentru gloria aripilor românești.

Patria recunoscătoare va pomeni în veci numele vostru de Români și sburători iar noi, care v'am cunoscut de aproape și v'am iubit, mereu vom purta în suflet icoana amintirii voastre ca pe un talisman neprețuit.

I. VALERIAN

Doi viteji aviatori români de vânătoare gata de misiune

Troița cpt. av. Lăzărescu Florea și maistrului Sasu Traian dela T.-Severin

SPIRITUL CĂLĂUZITOR AL AVIAȚIEI NOASTRE

Comunicatele de război, ca niște trâmbe ale vieții ce tinde să se proiecteze peste veacuri, odată cu vitejia oștașului nostru terestru și marinar, fac cunoscut lumi întregi și eroismul bravilor noștri aviatori. Fără odihnă, fără un pic de ezitare, plini de încredere, stăpâni pe ei și pe motorul ce-i ascultă cu toată dăruirea lui, sub farmecul tinereții celei mai frumoase, tinerețea și avântul marilor înfăptuiri, îi vedem pe câmpul de luptă gata în orice clipă pentru a porni în misiune. Se reîntorc victorioși și cu aceeași sete dela început, de a-și relua misiunea. Trăind câteva clipe în mijlocul lor, sau sburând cu ei, te simți parcă în insula fermecată din poveste, din care pelerinul rătăcitor iese reîntinerit, reînviorat și totuși fără să-și dea seama de ce se simte atât de transfigurat.

Aviatorii aceștia au ceva năsdrăvan în ei. Sunt oameni minunați.

Contactul cu nemărginirea imensului spațiu ceresc prin mijlocirea motorului pe care-l pun în mișcare printr'o simplă și ușoară apăsare pe un buton, face din aviatori noi oameni, cu noi ochi și cu alte inimi. Inimi de arhangheli închinați acestei vieți. Și când din adâncul spațiului ceresc în care te afunzi îți vezi țara ta, ogoarele ei muncite cu brațe vânjoase de român, apele, codrii adăpostitori, florile și munții tăi, înțelegi atunci de ce acești arhangheli sburători ai noștri, acolo departe săvârșesc minunile ce creează legenda aripilor românești. Dela ministru, care este cel mai mare sburător al nostru, motorul fiind în mâna sa sigură, acolo în infinitul cerului o jucărie pe care o întoarce și o joacă cum vrea — mare exemplu dați d-le ministru — și până la cel mai mic pilot, toți ca niște tineri de 18 ani stăpânesc cerul țării cu avântul, pornirea și închinarea sfântă a marilor cruciați, pe care-i mână o singură credință: mântuirea și salvarea Patriei. Acesta este spiritul lor conducător. Indrăgostiți de zări, aduc pentru sufletul obidit și obosit al pământenilor pierduți și rătăciți în micile socoteli ale bietei lor vieți, cea mai sănătoasă îmbărbătare. Exemplul lor reactualizează încăodată marea concepție de viață sfințită prin jertfa a însuși Fiului lui Dumnezeu: nu prin cruțare nesocotită și mișelie se poate mântui un neam, ci prin marile dăruiri, pentru marile dreptăți. Că un tineret întreg aleargă astăzi spre noul steag — aviația — este o dovadă mai mult. Și aceasta ne aduce aminte de dealul magnetic din legendă, care atrăgea spre el toate corăbiile intrate în apele dela poalele lui.

Țara cea nouă impune și o adâncă revizuire a vieții sub toate aspectele ei. Aviatorii noștri, bravii noștri aviatori, arhangheli închinați marei dreptăți a neamului, prin avântul lor, prin jertfa lor, prin marea lor dăruire, luminează tot mai mult drumul cel nou al vieții acesteea pământești.

Mari magi ai timpurilor celor noi, arhangheli ai luminii și a înălțării noastre românești pe drumul sfintei dreptăți, închinare vouă!

Lt.-colonel N. VLĂDULESCU

NĂBĂDĂI IN LARGUL MĂRII

Peste plapuma de nori,
In zaveră de motoare
Ciolovecii zburători
Spre Constanța v n pe mare.
Dar e cale de osândă:
Vânători plecați la pândă
Țin fulgerul fierului
In torțile cerului.

Uite colo bombardieri!
Vânătorii sar furioși.
Insă Rușii, pișicheri,
Fug 'napoi în norii groși,
Urmăriți, cu gânduri sumbre,
De Români, ca niște umbre:
— Bau! Sub nori. Și sus: Bau, bau!
Unde dracu să te iau?! —

Ies departe 'n larg de mare
Un Român și doi Germani
In pustiu fără de zare
Tăbărând peste dușmani.
Joc de fulger se aprinde
Hora morții se întinde
Și e soarta dracului
Pentru steaua maculuil

Cad dușmanii în fum de smoală
Și prin ei trăsnind Românul
Cu privirea în răscoală,
Incingând în foc păgânul.
L-a trimis să se boteze,
Cu blestem să cerceteze
In fundul abisului
Tainele „Vascrisului"!

Cpt. av. HORIA AGARICI

Prietenia elevilor cu răniții din spitalul 352

Intr'o noapte, într'un sat din Crimeea

Era în timpul grelelor lupte dela Feodosia, în Crimeea, când hoardele bolşevice dădeau mereu atacuri disperate contra trupelor noastre.

Satul Imaret era aproape pustiu. Pe uliţele lui sărăcăcioase şi strâmbe, prin viforniţa aspră a cumplitei ierni din anul 1941, treceau din când în când, ca nişte umbre, soldaţi români, cu căciulele îndesate pe urechi. La stânga satului se întindea o pădure bătrână şi rară, înălţată pe un dâmb, şi copacii ei găunoşi se auzeau fremătând a ja'e şi pustiu sub biciuirea vântului de miazănoapte. Din depărtările pline de primejdie şi necunoscut, răzbăteau bubuituri de tun, hăulind prelung.

Intr'una din casele scunde ale satului — sat tătăresc, plin de sărăcie — era instalată o centra'ă telefonică, a cărei comandă o avea elevul stagiar Stoenescu Alexandru din compania de transmisiuni a unui batalion de pionieri de Munte.

Incepuse să se însereze şi gerul se întetise năpraznic. Imprejurimile erau învăluite într'o pânză vinetie de linişte şi frig.

In odaia strâmbă şi joasă a centralei telefonice focul ardea potolit pe o vatră de pământ ars.

— In noaptea asta o să geruiască straşnic, spuse unul din cei trei camarazi care făceau de serviciu la centrală.

— Tocmai de aceea, Vasile, du-te şi mai adu lemne, răspunse elevul stagiar Stoenescu.

Celălalt nu se lăsă rugat şi plecă, tăcut, să mai aducă dintr'o magazie câteva braţe de lemne, pe care le tăiase de cu vreme.

Al treilea, Ion, stătea posomorît lângă aparat, privind în gol, fără să scoată o vorbă.

— Ce-i cu tine, măi Ionică, întrebă râzând elevul. Nu te-am văzut niciodată aşa. Ţi s'o fi înnecat cumva corăbiile pe Marea de Azov?...

— S'au înnecat ele multe pe acolo, dar nu deale mele, ci deale bolşevicilor...

— Atunci?

— Nu ştiu ce am în seara asta! Mă roade o presimţire...

— Fugi deaici cu presimţirile tale, spuse râzând elevul stagiar Stoenescu.

— De când ai început să cobeşti?

— Fereasă Dumnezeu! Să ştii, însă, că de când suntem aici, în satul ăsta, nu mi-a plăcut pădurea din apropiere...

— Păi, ce-are afface una cu alta?

— Are, dragă Sandule, are! Pădurea asta acoperă satul ca o perdea de nepătruns. Nu poţi să ştii niciodată ce se petrece dincolo de ea...

— Ei, şi? Nu ştii că ai noştri veghează. Au ei leac contra bolşevicilor...

— Dar, dacă vin într'o noapte prin surprindere, puhoi?

— Lasă, nu te mai gândi la asta. Pune mai bine ceainicul la foc, să fiarbă!

Ion n'a mai răspuns nimic. A luat ceainicul de pe masă, l-a pus la foc, apoi a trecut din nou la aparat. Sandu, tânăr şi vesel din fire, a început să fluere un cântec. In curând, a terminat şi Vasile cu căratul lemnelor şi apoi, tustrei, sorbeau pe îndelete din cănile cu ceai fierbinte.

Soneria telefoanelor începuse să sbârnâie din ce în ce mai des. Primeau şi transmiteau mai departe, fel de fel de ordine. Nu mai aveau timp de vorbă. In noaptea aceea aveau mult de lucru.

La ferestre s'au tras obloanele şi uşile fură încuiate. Afară se auzea numai vântul şuerând furios. Târziu, după miezul nopţii, s'au auzit în depărtare, câteva pocnituri răzleţe de arme.

— Auziţi, spuse Ion?

— Da, auzim, răspunse Sandu, cu zâmbetul pe buze, ca totdeauna. Şi ce-i dacă auzim? Noi trebue să stăm liniştiţi la datoria noastră...

— Aşa-i, încuviinţă şi Vasile,

Câtva timp n'a mai spus iarăşi, niciunul vreo vorbă. Tot Ion, căruia sufletul îi glăsuia anumite lucruri, numai de el înţelese, rupse din nou tăcerea.

— Măi fraţilor! Mie mi s'a părut că aud ceva pe afară.

— Ţi s'o fi năzărit, răspunse ceilalţi doi.

Nici n'a apucat Ion să-şi termine vorba şi deodată se auziră pe afară zgomote deslușite. Cei trei se priveau miraţi, unul pe altul.

— Ia să văd eu ce este, spuse Vasile, ridicându-se dela aparat şi ducându-se spre uşe, cu revolverul în mână. Celilalţi stăteau, la fel, cu armele pregătite.

Vasile a dat jos ranga de fier dela uşă şi a deschis-o. In clipa aceea, un foc de armă răsună din întunericul nopţii şi Vasile se prăbuşi ca un buştean, fără să mai scoată un geamăt. O bandă de bolşevici se năpusti spre uşe. De unde apăruseră? Probabil că, protejaţi de întunerice, reuşiseră să se strecoare prin linia frontului, apoi, trecând prin pădurea din stânga satului, izbutiseră să se strecoare nevăzuţi pe uliţe, până aici.

Elevul stagiar Stoenescu şi camaradul lui au întins îndată armele şi-au tras. Banda, care se repezise spre uşe ca o haită de lupi flămânzi, a dat înapoi. Doi dintre bolşevici zăceau la pământ.

— Predaite! au început să strige apoi, crezând că cei doi ostaşi români, luaţi prin surprindere, se vor lăsa prinşi.

— Retrage-te, Ioane, spuse elevul.

— Retrage-te spre pivniţă şi fugi pe fereastră, spre pădure...

— Nu se poate. Rămân aici...

— Iţi ordon! răspunse acesta. Retrage-te şi anunţă pe ceilalţi. Eu ţi ţin aici în loc...

Ion a trebuit să execute ordinul primit şi s'a retras. Impuşcăturile se înteţiseră de o parte şi de alta. Curând, însă, elevul a văzut cu groază că i se terminau cartuşele. Viu însă nu avea să se dea în mâinile lor.

Elevul zărise, lângă vatra pe care mai ardea încă focul, vreo câteva cartuşe răzleţe. Dorea să le ia şi pe acelea şi să nu se dea bătut, până când n'o trage ultimul cartuş. S'a repezit ca o pisică spre ele şi a întins mâna să le adune. In clipa acea, banda bolşevică a aruncat o grenadă. Când fumul exploziei s'a risipit, elevul stagiar Stoenescu Alexandru, comandantul centralei telefonice, zăcea la pământ.

Işi făcuse până în clipa din urmă, datoria, nelăsându-se luat prizonier şi apărând cu sacrificiul vieţii sale retragerea camaradului său.

MATEI GHIMBĂŞANU

Grozăviile dela Katyn

Ziarul francez „Paris Soir", publică reportajul unui voluntar francez din răsărit care, reproducând declaraţiile starostelui unei comune ruseşti asupra asanării ofiţerilor poloni în pădurea dela Katyn, scrie că bolşevicii au interzis, sub ameninţarea cu moartea, starostelui, să sufle vreun cuvânt. Ce spune starostele?

„In Martie sau Aprilie 1940, când începuse desgheţul, au fost aduşi noaptea acolo o mulţime de ofiţeri polonezi prizonieri, păziţi de pistoalele automate ale sentinelelor bolşevice. Prizonierii erau în formaţie de batalioane, şirul din faţă, cel din spate şi cele de pe lături, având oameni legaţi unul de altul. In mijlocul unui luminiş nisipos al pădurii, prizonierii au trebuit să sape gropi adânci de 4—5 metri şi largi de 10—30, la lumina faclelor şi a lămpilor cu acetilenă. Când gropile fură gata, vreo 200—300 prizonieri primiră ordinul să se întindă în ele pe pântece. Călăii s'au apropiat doi câte doi de trupurile întinse; unul trăgea glontele în ceafă, celalt încărca arma. Când s'a terminat cu primul strat de oameni întinşi, o a doua serie de prizonieri a fost silită să se culce peste trupurile încă zvâcnind, cu capetele între picioarele celor de dedesubt".

La întrebarea dacă prizonierii n'au încercat să fugă, starostele răspunse:

„Nimeni n'a încercat să scape; după 6 luni de captivitate la bolşevici, ajunseseră într'o aşa stare fizică şi sufletească, încât fără îndoială că pentru ei moartea apărea ca o mântuire. Ei ştiau ce înseamnă să mai suporte pedepse şi torturi. Peste tot erau funcţionari ai G. P. U.-ului cu câini-lup de curea, care ar fi sfâşiat imediat pe nenorocitul care ar fi încercat să scape.

Intrebat cum de ştia atât de exact ce s'a petrecut, starostele a declarat: „Doar trebuia să astupe cineva gropile. Poliţiştii nu se ocupau cu asta. Toţi locuitorii din împrejurimi au fost aduşi în acest scop. După ce gropile au fost astupate, oamenii nu s'au mai putut duce acasă: sub un pretext sau altul au fost duşi. Dumnezeu ştie unde. Ca primar al satului mi s'a îngăduit, în mod excepţional, să mă întorc la ai mei. Dar mi s'a interzis sub ameninţarea pedepsei cu moartea, să suflu vreun cuvânt asupra celor văzute".

Când trag românii în plin

Aerodromul acesta dela Karpowka, până pe la mijlocul toamnei trecute, ocupat de o flotilă română de vânătoare şi de un grup de Stukas, şi-a înscris numele în harta marilor isprăvi ale eroilor români.

In înserarea friguroasă a zilei de 20 Noemvrie, în clipa când asupra poziţiilor române de pe Don se năpustea sălbatec uraganul ofensivei sovietice de iarnă, ceaţa deasă împiedeca avioanele să mai pornească în misiuni. Odată cu lăsarea întunericului începură să se desluşească şi mugete de motoare: tancurile bolşevice se apropiau nechezătoare, şi misterul fioros al negurii împresura mai cumplit pâlcul piloţilor ameninţaţi de pânda morţii...

Nădejdea de rezistenţă se mai rezima pe bateria antiaeriană a căpitanului Romulus Apostolescu. In jurul lui, tunarii s'au grămădit cu chipurile încruntate, cu privirile aţintite spre şef, aşteptând din graiul lui ordinul de luptă salvatoare.

Remorcate grabnic de maşini, tunurile au pornit-o spre miazăzi; tancurile vrăjmaşe au ajuns însă la Marinovca şi se apropiau necontenit. Rotirea colcanei lor pe la Nord-Est a retezat retragerea unităţii noastre; învăluiţi, dar încrezători în virtuţi le celor 17.000 proiectile pe care le-au cu dânşii, artileriştii români poposesc şi iau poziţie dârză de luptă

Amplasamentele sunt organizate gospodăreşte; bateria are 4 sergenţi decoraţi cu „Crucea de fier", care sunt decişi să-şi vândă pielea mai scump încă decât ceilalţi tunari români, şi ei lacomi de oţelărie muscălească.

Nici o clipă nu au închis ochii tunarii români, de-a-lungul nopţii, dar în diminaţa de 24 Noemvrie, când namilele ruseşti se avântă să străbată râpa îngustă care le mai desparte de marginea aerodromului, lângă tunurile noastre nu sunt decât priviri agere şi respiraţii năvalnice. Câteva minute, cât durează urcuşul tancurilor vrăjmaşe pe versantul de Nord al pantei, nu se mai zăreşte nimic; şi deodată boturile dihăniilor de oţel reapar cu mult mai aproape, într'un infernal zornăit de zale şi de motoare, cu boturile cabrate spre zenit, ca nişte balauri năzdrăvani.

Nimeni, nu trage, totuşi, până ce uriaşa cireadă de tancuri nu se desluşeşte mai aproape; când primele care au ajuns la 300 metri, gurile tunurilor româneşti încep să-şi verse cu turbare viforniţa. Locotenentul Apostolescu a trecut el însuşi ca trăgător, şi dela primele focuri seceră în plin; din nouă lovituri, 8 tancuri au căzut trăznite, după ce şi-au primit ghiuleaua cu un sughiţ convulsiv, urmat de văpăile care le mistuie după încremenire...

In văzduh s'a încins acum crunt duel între „Katiuşe" şi avioanele noastre care au putut în sfârşit decola... Acum, se prăvălesc în hecatombă avioane şi tancuri bolşevice, deavalma... Intregi batalioane sovietice sunt nimicite.

După 5 zile şi nopţi de luptă, bateria căpitanului Romulus Apostolescu rămâne neînfrântă pe poziţie, având răniţi pe comandant, pe locot. Şerbu, pe sublt. Stoicescu, Horia Popescu şi Mazilu. Dar în faţa lor, pilde şi mărturii de vitejie românească, zăceau trei duzini de tancuri vrăjmaşe...

Poştala lui Ion!...

Voroava care mi-ai trimis-o.
Ajunse frate azi la mine
Şi mi-a adus ce ea odată,
Ale Moldovei dragi coline!...
Imi văd ogorul şi plăvanii,
Acolo sus pe deal cătunul...
N'aud acum nici brand, nici
[plumbii
Şi nici cum cântă 'n linii tunul!..
De fata care-mi scrii în carte,
Cu ochi de mure, păr bălan...
Am dus-o 'n suflet pân' la Volga
Şi-o am cu mine pe Cuban.
Iar mamei, spune-i frate dragă,
Deacuma, multă nu-i zăbavă
Şi-o să mă 'ntorc acolo 'n satul
Acel din margini de dumbravă!..
Imi scrii că vii din nou aicea,
Iar eu să ţin în loc duşmanul...
Dar i-au făcut flăcăii noştri,
Un zid de moarte tot Cubanul.
Când vom porni din nou asaltul,
Pe culmi de glorii, de destine,
Uralul să ne fie ţinta,
Acolo să mă văd cu tine!...
In lupte crâncene, în isbânde,
Ne-am dus departe 'n Răsărit...
Dar când vom reveni 'n Moldova,
Ne-om întorna din... asfinţit!...

Plut. adm. VICTOR GH. BALANESCU

PAGINA VESELĂ

Număr cu soț

— Sandule, peste două luni isprăvești seminarul..

— Da, tată!...

— Ai să devii și tu preot, ca și mine...

— Da, tată!...

— Te-ai gândit tu la greutățile legate de acest apostolat?

— M'am gândit, tată.

— O să trebuiască să alergi, toată ziua prin sat, pe ploaie și pe ninsoare...

— Știu, tată.

— Vei ști tu să fii la înălțimea misiunii tale?....

— Voi încerca, tată!

— Deocamdată n'ar strica să faci puțină practică.

— Cum vrei, tată.

— Vino cu mine, la biserică. Azi e ziua de spovedanii. Tu vei sta ascuns, în strană și vei vedea cum trebue să te porți cu păcătoșii și mai ales cu păcătoasele..

•

— Ei ai văzut,, Sandule?

— Am văzut, tată.

— Celei care și-a înșelat bărbatul de patru ori i-am dat canon să bată două mătănii în fiecare seară și să aducă două lumânări la biserică...

— Da, tată.

— Celei care și-a înșelat bărbatul de zece ori i-am da cinci mătănii pe zi și obligația de a aduce cinci lumânări, iar celeilalte — cea cu douăsprezece păcate — șase mătănii și șase lumânări.

— Exact!...

— Ai priceput regula?

— Da, tată.

— Ai înțeles care e principiul? Ține minte, fătul meu, că în materia asta, trebue să respecți proporția: canonul trebue să fie pe jumătate cât numărul greșelilor.

— Am înțeles, tată.

— O să te văd eu, dacă ai înțeles, când oi fi și tu popă...

•

(Peste un an, Părintele Sandu, ascultă spovedania unei păcătoase):

— Mi-am înșelat bărbatul părinte...

— De câte ori fiica mea??

— De șapte ori, părinte.

— Nu se poate!...

— Ba da, părinte. De șapte ori. Le-am numărat, doar...

— Atunci... o să fie cam greu...

— De ce...

— Nu-mi iese numărul cu soț....

— Cum?...

— Taci tu din gură! Lasă-mă să mă gândesc

— Te las, părinte.

— După matură chibzuință:

— De câte ori ziseși că l-ai înșelat?

— De șapte ori.

— E: bine, mai înșeală-l odată. Și pe urmă să bați patru mătănii în fiecare zi și să aduci la biserică patru lumânări.

Grigore Patriciu

Epistoliile fruntașului Neață

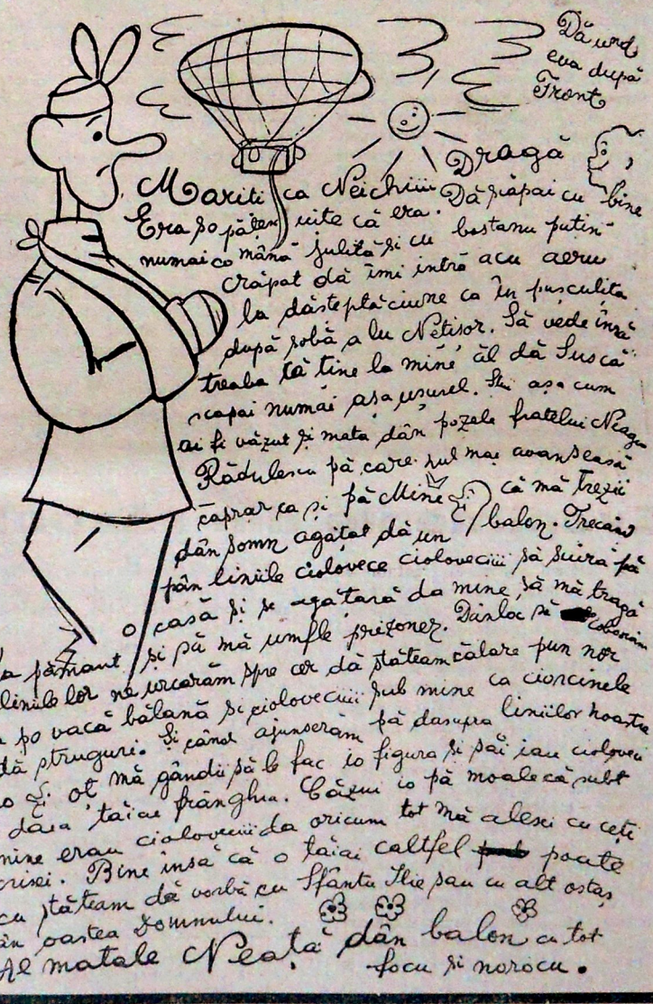

Logodnica

Un slujbaș își întreabă
Tânăra logodnică:
— Ia să-mi spui, iubita mea
Să faci față vei putea
Cu cinci mii cinci sute numa,
Cât primesc lunar acuma?
— Dragul meu! voiu încerca
(I-a răspuns logodnica)
Și cu mari economii,
Cred s'o scot la capătăi...
Dară... să mă deslușești:
Tu... cu ce ai să trăiești?

Strigături

Pune oala să se lea
Nevestica mea
Și-și uită de tot de ea
De crescu iarba sub ea.

Unde merg, în orice parte
De iubit eu nu am parte;
Dragostele-mi sunt deșarte
Că mândra mea e departe.

Ghicitori

Pe poduri fercecate
Trec mii nenumărate,
Străițele rupându-și
Și numele schimbându-și
(Grăuntele la măcinat).

Când are apă
Cu vin s'adapă
Când apă n'are
Bea apă ca oricare
(Morarul).

Neață camuflat

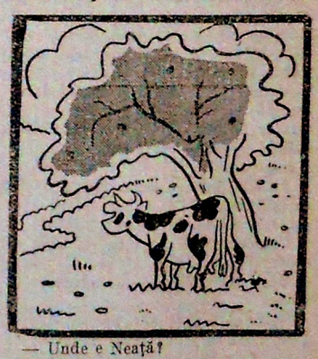

— Unde e Neață?

Pățaniile fruntașului Neață

de Neagu Rădulescu

Ciolovecii: Aha, rumanski! Asta Neață, e! Hai repede pe casă și punem mâna pe el!

Ciolovecii: Țineți-l bine, țineți-l bine!

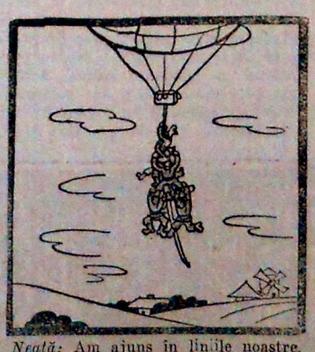

Neață: Am ajuns în liniile noastre. Să le fac o figură, să scot briceagul și...

— Eu tot o să cad pe moale și pe deasupra aduse acasă și o nuei prizonieri.

Faptele săptămânii

DIN ŢARA

MAJESTATEA SA REGINA Mamă Elena a plecat cu avionul în Italia, la Florenţa, pentru câteva zile, fiind condusă la aeroport de Majestatea Sa Regele Mihai.

O DELEGAŢIE de profesori români din Macedonia, care se găseau în Bucureşti, a depus la Mormântul Eroului Necunoscut, în numele Românilor din Macedonia, o frumoasă coroană de lauri, cu funda tricoloră, trimisă din Macedonia cu avionul pentru ziua Eroilor.

DUPĂ DECORAREA pe front a peste 100 de ofiţeri, subofiţeri şi trupă din Aeronautica Română, cu Crucea de Fier, d. General Gerstenberg, Comandantul Misiunii Aeronautice Germane în România, a mai conferit următorilor ofiţeri şi soldaţi români insignele clasei a II-a, a Crucii de Fier.

Slt. Ionescu Marcel, Slt. Marinescu Eugen, Slt. Pilat Nicolae, Sergent Ioniţă Ilie, caporal Chelosan Gheorghe, caporal Beberecht Tudor.

Noii decoraţi s'au distins în mod deosebit pe front în lupta contra bolşevismului şi au arătat camarazilor lor pilda strălucitoare a unei vitejii excelente.

ZIUA EROILOR a fost sărbătorită de întreaga ţară cu o deosebită evlavie.

In sate şi la oraşe, tineri şi bătrâni în frunte cu autorităţile civile şi militare s'au adunat în biserici şi la cimitire spre a se ruga pentru sufletele Eroilor.

DIRECŢIUNEA generală C. F. R. a dat dispoziţiuni tuturor staţiunilor şi Caselor de bilete că, protejaţii I. O. V. R., pentru a putea beneficia de reducere trebue să posede atât carte de identitate vizate pe anul în curs cât şi cupoane de călătorie.

Casierii de bilete din staţiuni nu vor mai emite bilete cu 75% reducere invalizilor, orfanilor şi văduvelor de război din toate campaniile, dacă nu prezintă cupoane de călătorie cu reducere, care vor fi vizate de Casieri odată cu eliberarea biletelor.

DE PESTE HOTARE

PAPA PIUS AL XIII-lea a adresat o scrisoare personală episcopului ce îşi are reşedinţa în oraşul Grosseto, în Italia centrală, care a avut mult de suferit în urma bombardamentelor aeriene.

Papa declară în această scrisoare că durerea sa, care stăpâneşte neîncetat din cauza distrugerilor şi suferinţelor provocate de război a fost şi mai mare în urma marilor devastări şi a victimelor omeneşti înregistrate la Grosseto.

POSTUL GERMAN de radiodifuziune Zeesen anunţă, că în Galiţia, s'au prezentat 26.000 de Ucrainieni la centrele de recrutare, pentru a lua parte ca voluntari, alături de Germani, în lupta împotriva bolşevicilor. Se poate constata chiar o întrecere între oraşele galiţiene, în ceea ce priveşte contribuţia mare de voluntari.

ÎN ARGENTINA (America de Sud), guvernul a fost alungat împreună cu preşedintele ţării.

Printre primele măsuri ale noului guvern a fost oprirea unui ziar comunist. De asemenea noul guvern a declarat că Argentina nu va intra în război, ci va rămâne neutră.

ÎN SUEDIA au fost chemate sub arme mai multe contingente, în vederea unor mari manevre.

Şeful guvernului Suedez a declarat că au fost făcute aceste concentrări spre a se verifica cât de repede pot fi adunaţi ostaşii prin radio.

UNUL din fiii lui Roosevelt, maior în armata americană, a murit în luptele cu Japonezii din insula Attu.

D-L LAVAL, primul ministru al Franţei, a ţinut o cuvântare acum câteva zile, prin care a arătat că guvernul francez lucrează pentru a trăi în cât mai bune legături de prietenie cu Germania şi Italia, iar Franţa trebue să se desvolte pentru a ajunge din ţară învinsă o ţară liberă, asociată cu puterile axei

Dacă anglo-americanii ar învinge în acest război, bolşevizarea Europei ar fi făcută imediat, lucru ce nu-l doreşte poporul francez.

DAVIES, trimisul special al lui Roosevelt la Moscova, s'a înapoiat în Statele-Unite, aducând o scrisoare răspuns dela Stalin, despre al cărui cuprins preşedintele Roosevelt nu a vroit să spună nimic.

MAREŞALUL PETAIN, şeful statului francez, a declarat unui ziarist că Franţa trebue să fie de bună credinţă căci numai în sinceritate stă salvarea ei.

In ceea ce priveşte bombardamentele anglo-americane asupra oraşelor franceze, Mareşalul Petain a spus că acest fel de luptă nu are niciun fel de scuză, aceasta nefiind alteeva decât distrugerea căminurilor fără apărare.

ZIARUL German „Deutsche Zeitung in den Niederlanden" care apare în Olanda, publică un articol intitulat „Soldatul român".

Dupăce arată împrejurările în care armata română a început războiul împotriva bolşevismului, autorul articolului, care a fost pe front, se ocupă de calităţile soldatului român, spunând că aceste calităţi au surprins de fiecare dată pe soldatul german.

După ce arată marea îndrăsneală şi rezistenţa la greu el scrie următoarele:

Soldatul român este asemenea calului său. Nici el nu face în aparenţă o impresie deosebită dar dispune de o mare rezistenţă fizică, realizând cele mai grele marşuri, prin praf şi arşiţă, chiar şi atunci când aprovizionarea nu i-a sosit încă.

In legătură cu acestea, articolul citează cazul unor regimente care au făcut 600 kilometri pe jos, fără ca vreunul din soldaţi să prezinte vreo rană la pic or şi al unui regiment de cavalerie, care a făcut în 10 zile 500 de kilometri, fără odihnă, intrând apoi direct în foc.

Ca încheiere, articolul termină astfel:

„In felul cum apare soldatul român este totdeauna liniştit şi modest. Dacă ştie că are în unitatea lui un ofiţer viteaz şi întreprinzător, atunci soldatul român este cel mai bun luptător şi, în funcţie de calităţile sale de modestie, de rezistenţa sa, de asprimea vremii pe care o suportă, de repeziciunea cu care se descurcă în fiecare situaţie nouă, de disciplina lui necondiţionată şi de marea sa bunăvoinţă, acest soldat îşi găseşte în fiecare situaţie locul potrivit...

Soldatul român poartă permanent în ochi icoana Patriei. Mulţi dintre ei ţin la piept un săculeţ cu pământ din Patria lor".

Ascultaţi la radio între orele 13—13,50: „Ora ostaşului" (Luni, Miercurea şi Sâmbăta), „Ora italo-română" (Marţea) şi „Ora estăşească româno-germană" (Vineria).

Evenimente din războiu

Frontul antibolşevic din răsărit

Pe frontul de răsărit nu s'au dat lupte importante.

In luptele ce s'au desfăşurat în ultimele 15 zile la capul de pod de pe Cuban şi pentru care sovieticii au pus în acţiune 13 divizii şi 3 brigăzi de infanterie. 6 formaţiuni blindate şi puternice formaţiuni aeriene, inamicul a suferit pierderi foarte grele de oameni şi materiale.

Au fost distruse numai puţin de 100 de tancuri şi 350 de avioane, fără a mai pune la socoteală celelalte pierderi.

Formaţiuni de avioane de asalt au scufundat în largul coastei de răsărit a Mării Azov 47 vase de debarcare sovietice

Secretul rezistenţei capului de pod Cuban stă în eficacitatea susţinerii aeriene de care s'au bucurat apărătorii. Mult superiori atât pe pământ cât şi pe apă, bolşevicii n'au putut totuşi să realizeze nimic din pricina aerului, stăpânit de germani. Fiind siliţi să atace pe un front îngust, sovieticii au oferit aviatorilor germani ţinte excelente, în care aceştia au putut să-şi arunce bombele în grămadă. Fiind o regiune de bălţi şi de şesuri desfundate de ploi, forţele inamice, în special motorizatele nu s'au putut mişca decât pe marea şosea Krasnodar-Krimskaia, care a fost transformată de aviaţia germană într'o adevărată cale a morţii.

In sectorul central al frontului de răsărit, cu prilejul unei încercări a Sovietelor de a bombarda aerodromurile germane şi centrele de aprovizionare, au fost doborîte 75 avioane sovietice, dintre care 11 au căzut numai sub loviturile aviatorilor de vânătoare spanioli.

In total, inamicul a pierdut în ultima zi pe frontul de răsărit 141 de avioane. Lipsesc 3 avioane ale noastre.

De asemenea, aviaţia germană a bombardat marile uzine de tractoare automobile şi tancuri „Molotov" dela Gorki, pe Volga (fost Nijni Novgorod) la 400 km. Est de Moscova în urma unor lovituri bine ţinte asupra slabelor posturi de antiaeriană, bombardierele germane în număr foarte mare au putut să arunce 1.000 tone de bombe explozive, plus cele incendiare, provocând distrugeri considerabile acestor uzine de prima mână.

Luptele din Mediterana

Incercarea inamică de a debarca în Lampedusa, (Italia de Sud), respinsă cu uşurinţă, este înregistrată în cercurile militare ale Axei ca un remarcabil succes italian. Este vorba de prima încercare a anglo-americanilor de a pune piciorul pe pământul italian. Această intenţie a inamicului a fost zădărnicită cu o repeziciune şi cu o hotărîre surprinzătoare.

Incercarea de debarcare a fost făcută cu forţe speciale, constituind un aşa zis „Comando-raid". Un comando-raid se compune cam din 5 companii, formate din oameni cu un echipament superior, special antrenat în vederea unor astfel de misiuni. Oamenii acestei unităţi sunt înzestraţi aproape exclusiv cu arme automate.

Intreaga acţiune n'a durat mai mult decât câteva ore.

Lampedusa are o suprafaţă de 20 km pătraţi şi este situată la 200 km la Sud de Sicilia.

De asemenea, garnizoana de pe insula Pantelleria care, a suferit un bombardament aerian neîntrerupt, nu a răspuns la somaţia făcută de inamic de a se preda. Insula a fost bombardată în mod violent şi de o mare formaţiune navală; o unitate inamică a fost lovită de avioanele italiene de atac. Cinci aparate inamice au fost distruse de artileria antiaeriană, iar 10 doborîte de vânătorii regimentului 53 aerian, în cursul atacurilor aeriene. Avioanele de vânătoare germane au doborît două avioane „Spitfire" pe coasta de Sud a Siciliei

O incursiune inamică asupra localităţii Carbonia şi a împrejurimilor ei, a provocat prăbuşirea câtorva clădiri, precum şi câteva incendii; sunt de plâns câţiva răniţi. Lovite de artileria antiaeriană, două aparate inamice au fost doborîte, unul la Calsetta şi altul la San Antioco (Cagliari).

Războiul japono-chinez

De sigur, că cel mai important eveniment pe frontul japono-chinez a fost terminarea luptelor din regiunea fluviului Yangte, la Nord-Vest de lacul Tungting şi de pe litoralul de Sud al acestui lac în faţa localităţii Iciang. Chinezii au încercat o rezistenţă disperată în acest sector şi au aruncat în lupte forţe proaspete, care însă au fost distruse în mare parte, iar resturile s'au predat de bună voie sau au fost capturate. In general, chinezii au aruncat în luptele din acest sector 130.000 de oameni, dintre care circa 4.000 au fost ucişi în cursul bătăliilor, iar aproape 60.000 au fost luaţi prizonieri sau s'au predat Se vede deci că mai mult de jumătate din efectivul trupelor guvernului din Ciungkink a fost distrusă aci. In plus trupele japoneze au capturat numeroase ambarcaţiuni fluviale, de foarte mare importanţă în acest sector, unde aprovizionarea trupelor şi a populaţiei civile se face numai pe calea navală a fluviului Yangte.

In general înaltul comandament japonez a anunţat că dela 19 Mai până la 1 Iunie. în regiunile situate la Sud de fluviul Yangte, pierderile chinezilor se ridică la 36.300 de morţi, în care nu sunt cuprinşi cei aproape 4.000 de morţi care au căzut în localitatea Iciang.

C. 64.057.—M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ.—BUCUREŞTI.